

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 26, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

¡VOLTALS!

Quan la tragedia del Pardo, en lo moment que D. Antón lo Mónstruo, temerós de que la pressió reaccionaria que fins llavors ha via exercit, n' eixis una formidable expansió revolucionaria, entregava la clau del rebost a D. Práxedes perque aquest conjurés la tormenta ab lo para-llamps de una relativa llibertat; en aquell instant solemne, D. Paco 'l de Antequera, que may s' ha parat en barras ni

ab escúpuls de cap mena, donant a sa fesomia sandunguera aspecte de vinagre, y al alegre contoneig del seu cos crispaduras nerviosas y angulositats de irritació, digué encarantse ab lo seu jefe:

—Fins aquí hem arribat. Ja que tú llessas miserablement la bandera del partit conservador, jo m' apressuro a recullirla. Abur, y renyits per sempre.

A lo qual va contestar l' orgullós malaguenyo:

—Arri allà a menjar pinyons. babau, que ja sab tot Espanya que més que un home serio, semblas un esquirol, aixis per la inútil vivesa que demostres, com per las posturas continuas que exécutas.

Lo rompiment va efectuarse en tota regla.

Y algú va dir que 'l Mónstruo, al perdre al antequera, havia perdut lo seu bras dret.

Cinch anys de govern liberal, ó sigan cinch anys de dejuni conservador, no eran á propòsit perque D. Antón y D. Paco tornessin á entendres.

A la taula, menjant y bebent, poden contreures fàcils amistats. Fora de la taula, rabiant y neguitejantse, ja es més diticil.

Aixis es que D. Paco anava cabriolejant y fent voltejetas y no pocas planxas, inventant partits, quan los existents no li oferian lloch perque pogués funcionar á la mida del seu gust.

¿Han vist may una barca sense timó, entregada á mercé de las onadas, botent y cap-girantse, sens nort ni rumbo, sens guia ni aplóm? Aixis passava l' estona 'l famós antequera.

Y 'l seu antich amo, completament deslligat d' ell, tot

contemplantlo entregat á aquesta especie de friso ridícula, murmurava:

—¡Vaya un ximple!

Per últim se girá la truyta.

Caygué D. Práxedes, tornaren los conservadors á seures a taula. Lo pressupost sigué, de nou, lo seu regalo. Havia arribat l' hora de resc-balar-se.

Y naturalment, l' antequera y 'l Mónstruo estavan encare molt lluny d' oscas l' un del altre, perque tot d' una poguessen olvidar cinch anys de agravis y de morros mutuos.

Un mal-de-cap tenia, no obstant, lo Mónstruo malaguenyo. Per assegurar la possessió del poder devian fer unas eleccions per sufragi universal y devian guanyarlas.

—¡Ah!—exclamava D. Antón—¡si ara tingués á don Paco!... Per guanyar eleccions D. Paco era la nata. Ningú com D. Paco per fabricar diputats ministerials.

Al sentirlo exclamar-se aixís, li digué en Silvela.

—D. An ón, si á Antequera hi ha un Paco, aquí 'n té un altre, que ningú 'ho enten bé? ningú del mon li passa la mà per la cara. Paco 'm dich també y vosté ha de veure si sé fer la *paco-tilla* de diputats de aquells que á tot diuhen *amén*. Deixim fer y á n' en Paco de Antequera no l' anyori per res, ja que per res se necessita.

En efecte. La máquina electoral vá funcionar de una manera admirable. Los conillets de guix van anar sortint ab una igualtat pasmosa. Semblavan fets ab moillo

—¿Qué tal, D. Antón? ¿Qué me 'n diu de aquesta majoria?

—Admirable.

—¿N' está content?

—Contentísim.

Y Silvela, l' home sever, lo meticulós observador del sentit juridich, ab las sévas habilitats y manyas vá posarse al nivell del altre Paco, de 'n Paco de Antequera. ¡Quina gloria!

Va prestar un gran servey al seu partit; pero vá anularse. Tot Espanya vá dir:—¿Son aquests los homes pulcres?

Una qualitat tenia: la serietat, y vá sacrificarla miserablement, perque 'l seu amo, cap á sas vellesas, no anyorés las tretas y 'ls serveys especials de 'n Paco de Antequera.

Y ha arribat l' hora de la justicia.

A mitj dinar, li han dit:

—Mestre, comenis á preparar: vosté aquí hi está de massa. Necessito la cadira que ocupa. L' Antequera demana reconciliar-se, y no puch menos de atendre'l. Ell me donará ministres per reformar lo gabinet. Ell me prestará 'l seu concurs decidit. Sens ell no puch passar.

Y en Silvela, ab tot lo seu orgull, ha de consentir que altres vingan á aprofitarse dels fruits dels seus suors y fins dels resultats de las sévas claudicacions.

Ell vá fabricar los conillets de guix; pero aquests ja no li pertanyen. Lo dit omnipotent del Mónstruo, 'ls toca 'l caparró, y ningú més que 'l Mónstruo.

—¿Voleu á n' en Romero?—los pregunta.

Y tots diuhen que sí.

—¿Voleu qu' á n' en Silvela se li dongan las dimisso-rias?

Igual moviment afirmatiu.

¡Ingrats!

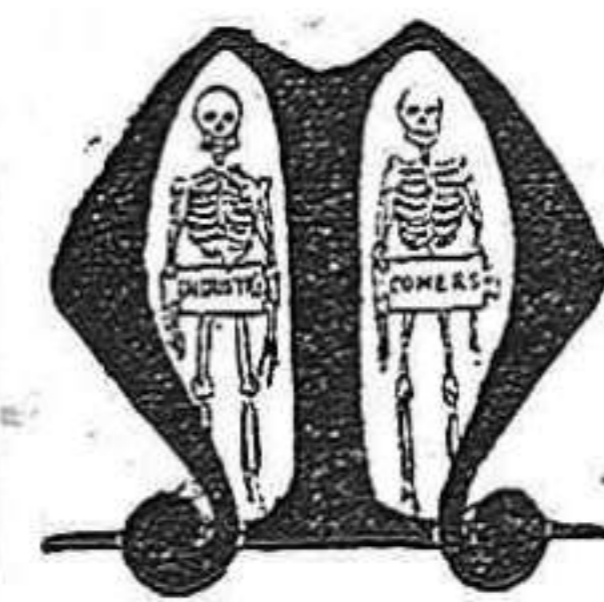
¿Pero qué saben ells? De guix ván ferlos, no de carn. En lloch d' anima posseheixen un travesse de fit-ferro. Han de dir que sí sempre, y diran que sí, mal que pesi al guixaire que vá fabricarlos. Ell vá ferlos de aquesta manera... ¡Per qué 'ls hi feya!

De totas maneras, lo país al contemplar aquest joch de compares, ha de alegrarse de que al any y mitj de possehir lo poder, los conservadors un dia tan temuts s' entretingan fent tan ridiculas tamborellas.

Anant seguint aixís las cosas, prompte de un extrem al altre d' Espanya, no sonará sino una veu.

Lo crit de:—¡Voltals!

P. K.

OLT bè, Sr. Vivanco!

La senmana passada varem tractar mi'j en broma la qüestió del arcalde de Sant Andréu de Palomar.

En la senmana present 'hem de consagrarli un aplauso en serio.

L' arcalde *Mar-y-mon* era un de tants peóns ab los quals fa 'l joch l' heréu Pantorrillas de Barcelona.

Lo peó de Sant Andréu havia quedat en situació compromesa, y vosté al menjarse'l ó treure'l del *tablero*, ha fet lo que devia.

Y ha donat una proba de que t'hem prou suficiencia per governar la provincia, sense necessitat de agenas inspiracions.

Gobernar sols en apariencia, deixantse conduhir per

Número pels vius

DISSAPTE, 31 DE OCTUBRE

Dedicat als morts

SORTIRÁ UN GRAN NUMERO EXTRAORDINARI

LA CAMPANA DE GRACIA

Espléndidas láminas, dibujos fúnebres y vistas de la catástrofe de Consuegra.

8 planas de ilustració y text, degudas á reputats artistas y principals escriptors cataláns.

Apesar de la espléndides del número no costará mes que 10 céntims de pesseta.

qui permanece darrera la cortina, no ho fan sino 'ls homes dèbils y apocats.

En cambi, afrontar las iras del caciquisme es propi dels esperits forts y dignes.

Y aquesta vegada 'l caciquisme de Barcelona ha rebut la gran castanya.

No en vá 'ns trobem en vigílias de Totsants y dels Moris.

Los conservadors de Tortosa están dispensant decida protecció al cap-padre del partit carcunda en aquella ciutat, que pretén ser elegit diputat provincial.

Los carcundas y 'ls madurs y los madurs y 'ls carcundas poden dir ab lo retrán:

—Déu los cria y ells s'ajuntan.

Fa vuyt dias qu' en Romero deya:

—Aquí ahont me venhen, lo mateix puch anarme'n ab en Sagasta que ab en Cánovas.

Ara se 'n va ab en Cánovas.

¿Sabrian dirme per qué?

¿Oh criteri positivista adquirít, sens dupte, desde que 's dedica a la fabricació del sucre!

No sembla sino que l' antequera haja dit:

—Tinch una partida de remolaxas que lo mateix puch vendrelas al un que al altre. ¿Qui me las paga més?

Primera manifestació dels grans beneficis que ha produhit lo tractat de comerç ab los Estats Units:

«Las aduanas de Cuba en l' últim més de setembre han tingut una baixa de 728.000 duros.»

Sr. Fabié: vosté qu' es apotecari, vegi si troba un ungüent per cicatrisar aquesta ferida.

Fa poch dias va embarcarse ab rumbo a Filipinas, lo general Despujol, nombrat capitá general de aquellas islas.

L' acompanyan un seu fill de ajudant, un seu parent, lo marquès de Palmerola, que va de governador civil, y sis individuos més de la seva familia.

Las islas Filipinas son molt grans.

¿Quedan més Despujols per embarcarse?

La primera batalla sostinguda pels conjurats del Ajuntament de Barcelona, ha resultat per ells una derrota.

Si una cosa es lamentable, es que la majoria del grupo fusionista, per una escrupulositat exagerada, incurris en l' error de fer la causa dels conjurats, y principalment dels sarauhistas.

Creyém que la majoria del Ajuntament farà bé donant una satisfacció a aqueixa escrupulositat per exagerada que sembli, may siga sino porque tots los amants de la recta y pura administració municipal ocupin lo seu lloch degut.

Y que 'ls sarauhistas continuhin ballant, com de costum, ab la més lletja.

Lo número del dissapte vinent será extraordinari.

En ell commemorarem la festa dels difunts y consagramerem a las victimas de Consuegra un recort perdurable.

Tant per la varietat del text, com per la perfecció dels dibuixos y grabats, procurarem que dit número extraordinari siga digne del favor que 'l públich nos dispensa.

Lo jurat de Lleyda ha absolt a D. Ramón Pujol, arcalde de la Granadella, acusat de haver perturbat actes de la celebració del culto católich, interrompent a un predicador, que estava dihent mal dels liberals, desde la trona.

Felicitem al valent arcalde de la Granadella pel valor cívich que ha demostrat.

Si tots los predicadors que faltan als seus devers, trobessen qui 'ls capejes degudament, las corridas a las iglesias serian més divertidas que a las Plassas de toros.

Sr. Pujol: lo Jurat de Lleyda li ha concedit l' orella.

Que per molts anys tant lo jurat com vosté pujan fer semblants obras.

Ha quedat terminada la sumaria del procés sobre 'l envenenament de Lisboa havent sigut declarada procesada en deguda forma l' hermana Colecta, qu' es la que propina 'l veneno a la pobra colegiala.

¿Qué dirán ara 'ls neos tan empenyats en proclamar la innocencia de aquesta gata-moixa?

Es tal la miseria que reina en tota la Alpujarra, que no hi ha ja medi material de cobrar las contribucions.

Ab la plaga de la llagosta pot compararse únicament la plaga conservadora.

Per allá ahont passa, tot ho arrasa.

Diumenje passat D. Joan Mañé y Flaquer publicava un article contra la República de 1873.

Diuvt anys han passat desde aquella República.

Quan tan vivament l' ataca, senyal segura que la tem.

Al sortir de Burgos la reyna regent, en lo moment precis de pujar al tren del ferrocarril, una dona del poble va dirli:

—Vulga Déu que puga arribar a Madrid sana y salva.

Com avuy no hi ha viatge en carril segur, la frasse de la dona de Burgos en tota la seva senzilles y naturalitat, representa un terrible cop de massa contra la companyia del Nort.

Si 'l ministeri conservador, en virtut de la crisis, arriba a constituirse de la manera projectada, tindrem lo següent:

Ocupará la cartera de Foment, en Bosch y Fustegueras, que al any 73 era republica federal.

Ocupará 'l de Gracia y Justicia, en Linares Rivas, que havia sigut republica.

Seguirá ocupant lo de Marina, en Beranger, que havia sigut zorrillista.

Y 'l d' Estat continuará ocupantlo 'l Duch de Tetuán, que fins la vigilia d' entrarhi figurá entre 'ls liberals.

La meytat del ministeri compost de tránsfugas.

Per lo tant ja no tindrem un ministeri de conservadors, sino un ministeri de cara-girats.

Nou sistema qu' emplean los recaudadors de contribucions a Albunyo.

Ja no es qüestió d' anar ab papeletas de apremi. Res de aixó: s' agafa un bon garrot, se va en busca del contribuent y se li rompen las costellas. Aixís s' ha fet ab molts. Qui no tinga diners, per salvarse d' una pallissa, avirá a robarlos.

Procediment conservador pur sang. O 'ls contribuyents pagan o 'ls recaudadors pagan.

Y que vajan prenent exemple 'ls moros del Riff.

CARTAS DE FORA.—De Reus nos diuben lo següent: «Desde que aquesta ciutat se troba baix lo poder del caciquisme, representat per dos escribans del jutjat de instrucció, se pot dir que 's veu tractada com si sigües un plet de aquells que rajan. Aquí no rajan més que disgustos. Un arcalde, lo Sr. Muñoz, cumplía a satisfacció de la majoria de la població y dels mateixos regidors son delicat encárrech. Bastá aixó porque 'ls cacichs que no podían contar ab ell pels seus designis, no pareessin fins a sustituirlo per un tal Sr. Prius, persona antipática a tot serho y dócil instrument del caciquisme. Desde aquest moment reyna a Reus un disgust formidable. Centenars de personas assisteixen a las sessions del Ajuntament y mostran lo seu disgust. La torpesa del nou arcalde de real ordre contribueix a augmentarlo.

Figürinse que la senmana passada, després de fer una serie de planxas a propósit de la interpretació de un article de la lley municipal, va haver de escoltar un vot de gracias al arcalde anterior, seguit de un vot de desagrado a n ell. Donchs com si no li haguessen dit res, torná a ocupar la presidencia ab tota frescura. «Feume arcalde y digueume moro» O millor encare: «Clavéumelas aquí que no tinch butracas.»

Al sortir de la sessió, que declará terminada de un modo brusco, se vegé seguit per milers de vehíns, los quals l' acompanyaren fins al sanhedri conservador, ab gran estrépit de xiulets. La xiulada 's prolongá per espay de més de una hora.

S' ha dit que 'ls conservadors, no trobant a Reus gent coneguda que prenga la seva defensa, están reclutant una pandilla de perduts, resoltos a portar lo seu insensat empenyo fins a las ultimas y més lamentables conseqüencias. Si a Reus surzeixen desordres y conflictes, ja sabrem qui n' es responsable: los que contra vent y mareja s' empenyan en domanyar a una població que sempre ha blasonat de independent y digna.»

Importantísim
L' ALMANACH
DE
LA CAMPANA DE GRACIA
ESTÁ PER ENTRAR EN PREMPSA.

Preguem als nostres corresponsals fassin lo pedido quant antes.

ESPAÑA Y LA GUERRA.

(ENTRE UN MUNICIPAL Y JO.)

—Xanxas ¿ja sab lo que dihen?

Que 'l mon está al punt de dalt y qu' es molt fácil qu' estalli una lutxa colossal.

—¿Vol dí allá a la casa grande, entre 'ls senyors reichidors?

—No, home, entre Fransa y Prussia.

—Ya he sentit ciertos rumores

Lo cual que a mi no me extraña,

pues viven en paz anys há

y las armas, si no s' usan.

se rovellan jestá clál

—Lo pitjó es que, según sembra,

nosaltres hi ballarem.

—¿España? ¡qué bochería!

¿que no estém bien com estém?

—Diu que fa temps que 's treballa

en elevadas regiones,

y 'ns festejan y 'ns engrescan

ab plans y combinacions.

—Pero, a ver ¿quiénes son esos

que 'ns festechan? ¿los prussians?

¿los franceses?

—Uns y altres:

tots 'ns allargan las mans.

—Y 'l gobierno ¿qué 'ls responde?

—¡Oh! 'L mal-de-cap es aquí:

lo govern pensa, cavila...

—¿Y qué?

—Que no sab qué dí.

—¡El lance no es para menos! Comprendo bien sos afanys; de un lado apretat por Francia, de otro por los alemanys... Lo mismo que quan dos donas tienen alguna qüestió,

y al ir yo a pacificarlas las dos quieren la rahó.

—¡Exactament! Uns ministros

volen ayudá al francés,

altres diuben que Alemania

es la que avuy fa més pes.

Y aixís, ¡assan las senmanas,

s' enreda la situació

y 'ns trobem encare enlayre

sense dir ni sí ni nó

—¡Pobre gobierno! ¡Ja 'l planyo.

—Escolti: vosté, al seu cas

¿qué faría?

—¿Yo? ¡Caramba!

Pronto saldria del pas.

Diria que ese otro día

tuvimos inundacions

y que con tan tri-t motivo

aquí no estém por cansos.

—Aixó es una pobra escusa:

la qüestió es qu' estés forsat

a ajudar als uns ó als altres;

¿ab qui aniria?

—¡Ay carat!

Pues... no aniria con nadie:

¿desde qué una nació

ha d' aná a apoyar las otras

y a luchar, quieras que no?

Si yo estoy bien en mi casa,

sense meterme en la chent

¿per qué ha de vení un vecino

a enredarme tontament?

—Aixó es molt sensat y lògich,

y casi lo més segü;

pero 's veu que 'l govern nostre

vol decantarse p algú.

¿Per qui? Aixó es lo que l' obliga

a mirá 'l dret y 'l revés,

intrigant y buscant datos

per veure qué convé més.

—Pues si el gobierno s' enreda

con extrancheras nacións,

y dispone de las tropas

y gasta nuestros milions,

declino las conseqüencias

d' un paso tan imprudent,

y desde este mismo instante

protesto enérbicamente.

En fi... passi lo que passi,

una cosa li haig de dir.

—¿Qu' es?

—Una cosa que nadie

me la vendrá a desmentir.

Si en efecto se arma guerra

entre el prussia y el francés,

los municipals... ¡li churo!

no 'ns mezclaremos en res.

C. Gumá.

¡CRISIS! ¡CRISIS!

Las pocas personas que encara usan camisa, están que no 'ls arriba la camisa al cos.

Se sab positivament que de l' un moment al altre lo ministeri se 'n anirá a can Taps Potser siga avuy, potser demá, potser dintre de cinch minuts: no hi ha hora segura. Lo únich que 's dona per cert es que 'ls forners ja s'

han posat d' acort per apujá 'l pá tan bon punt debutí 'l ministeri nou.

En aquesta terra tot s' arregla aixís: a cada cambi de govern se 'ns encareix la alimentació y se 'ns aprentan las clavillas.

Los polítichs corren de l' un cantó al altre, com marits de primer any que buscan llevadora: la ansietat no 'ls deixa reposar un moment.

—¿Qué hi há?—preguntan al toparse ab un conegut:—¡no sab res!

—Si: diu que ara mateix un tranvía ha atropellat al sagristá d' aquesta parroquia

—¡No, home; parlo d' aixó de la crisis! ¿no ha sentit dir si ja s' ha resolt?

—Crech que no, porque diu que avuy en Cánovas s' fet tallar los cabells y no está per aquestas cosas.—

Un subjecte que sempre sab noticias de bona tinta a causa de tenir un cosí carnal que 's cuida de tapar los escapes de gas del govern civil entra al café ab ayre misteriós y comensa a fer l' ullet a tots los coneguts y hasta a un senyor francés que llegeix lo Figaro y no se 'l mira.

—¡Ara!—crida la gent de la seva taula:—¡ara sortirem de duptes! De fixo que aquest ho sab tot

—¡Tot... y d' bona tinta!—fa l' aludit posantse un dit als llabris y baixant la veu com un conspirador de comedia.

—Explicat, no 'ns fassis patir més.

—En Cánovas ha despedit a tots los ministros...

—¡Oh!

—Y ara 's troba sense ministeri.

—¿Per qué?

—Perque ningú li vol aceptar cap cartera...

—¡Mentida!—crida 'l grupo ab hermosa unanimitat.

—Es que tracta de rebaixarlos lo sou.

—¡Ah! Aixís ja 's comprén una mica la resistencia. ¿Y

qué farà ara 'l monstuo?

—No se sab. Hi ha qui diu que s' ho enrahonará ab en

Lagartijo y l' arquebisbe de Toledo, per veure que li aconsellian.

Un altre polítich d' afició, que també sol estar ben enterat, assegura que la situació està més enredada de lo que sembla.

—Sé de cert—diu—que la conciliació de 'n Romero y en Cánovas s' ha desbarat.

—Y aixó?—li pregunta un llaurer que fa días que 's troba sense feyna y procura entretenirse parlant de política.

—Tot ha vingut per una insignificancia. Sembla qu' en Romero volia protegir a un nebot de la seva dida; y demanava per ell una plassa de governador civil ó de canonje de qualsevol catedral.

—Y en Cánovas no hi ha consentit?

—No; li ha dit que lo únich que podria fer pèl tal nebot, era col·locarlo en las brigadas de limpieza pública ó de guarda de consums...

—De resultats de lo qual, naturalment, en Romero s' haurà empimpat.

—Tant, que ha enviat a D. Antón a passeig y li ha dit quatre grosseries.

—Y en Cánovas, ara...?

—Está tan disgustat, que fins ha manifestat desitjos de retirar-se a la vida privada. Pero 'ls seus vehins, y especialment lo sabater que 'l calsa, l' han predicat de tal modo, que han conseguit treureli aquest mal pensament del cap.

Mentres tant, lo telégrafo funciona, encare que ab molta irregularitat, y entre la gent formal circulan ja candidaturas.

—Nou ministeri!—exclama un senyor, que fa anys que desitja ser concejal ó alguna cosa en que pugui camparse la vida:—nou ministeri! Hi rebut un telégrama.

—Quí l' firma?

—Gent notable, eminencias, l' estat major de la política dominant.

—Vingan los noms; enllesteixi: a veure si hi tinc algú n amich.

—Presidencia: Cánovas. Governació: en Peral. Guerra: 'l director del Banch d' Espanya. Marina...

—Escolti gno es pas ministre 'l marqués de Cerralbo?

—No, senyor.

—Pues dels demés tant se me 'n dona, perque no conech a ningú sino a ell. Ja poden fer ministre encare que sigui al inventor de la zarsaparrilla de Bristol!

Y no diu al del sabó dels prínceps del Congo, perque es un fulano que en sa vida ha gastat sabó de cap classe.

Apart d' aquestas palpitations sueltas de la opinió pública lo país está alarmat d' una manera fabulosa; y pensant ab lo ditxós cambi de ministeri, no viu, ni dorm, ni menja, especialment los mestres d' estudi.

En lo camp dels silvelistas hi ha una agitació tremenda, en expectativa de lo que farà l' seu jefe.

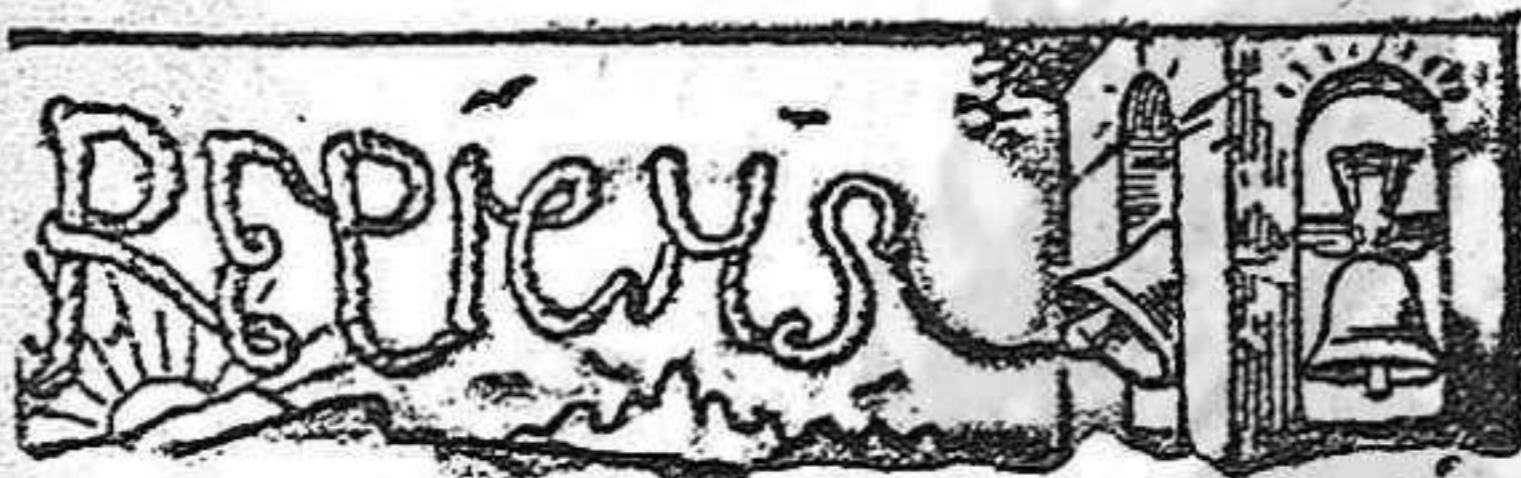
Entre 'ls partidaris incondicionals de 'n Cánovas també hi ha una maror espantosa.

Los romeristas no poden armar tant terratrémol; pero per ser no més deu ó dotze en tota la nació, s' ha de confessar que mouhen bastant escándol.

De tot lo cual resulta que ara com ara la mitat dels espanyols está tremolant y l' altra meytat també.

Los uns de por de que 'ls desemplehin; los altres, frenetichs, per veure si 'ls emplearán.

FANTÁSTICH.

Los cacichs de la provincia de Tarragona van tenir por convenient disposar que en las elecciones de Diputats a Cortis, sortis elegit un tal Sr. Dessy, parent de 'n Martos, y elegit va sortir en efecte. A pesar de que en lo Vendrell no 'l coneixia ningú.

Y ara 'l districte queda vacant de nou, en rahó de que al Sr. Dessy li han donat un important empleo a Cuba.

Aquestos conservadors ho cambian tot, fins los itineraris.

Per anar de Madrid a la Habana, está vist: s' han de fer escalas en lo Vendrell.

Ara la vacant ha quedat a la disposició de un fill de don Cristiano.

Y es de creure que 'ls cacichs de la provincia regalarán l' acta al fill, ab la mateixa facilitat ab que van regalarla al parent.

Tal vegada 'l fill de 'n Martos ha prés també passatje per l' Habana, y 's disposa a fer la corresponent escala en lo Vendrell.

Totas aquestas truficas poden resumirse en una sola frase: Del Vendrell al ventrell.

Presentinse las crisis que 's vulgan, en Fabié continuarán formant part del ministeri.

Lo héroe de Sagunto ho disposa, y ha de ser aixis.

¿Qué seria de la pobre Espanya restaurada si se arribava a trencar la aliansa contraeta entre la espasa del héroe y l' espátula del apotecari?

En Silvela va fer unas elecciones com tothom sab, atropellantho tot, per treure una majoria.

Sistema Romero Robledo.

Pero com siga que aquest sigui 'l primer a Espanya que l' emplea, ara surt y diu:

—Reclamo que se 'm reconega 'l privilegi de invenció.

Y en Cánovas li diu:

—Séu a taula, noy, que la rahó 't sobra.

Los cambis entre Espanya y Fransa van enfilantse qu' es un gust.

A conseqüencia de aquest desnivell, aixis com temps endarrera va emigrar l' or, avuy comensa a emigrar la plata.

Dintre de poch no 'ns quedarán més que 'ls bitllets de Banch.

Aném en linea recta pèl camí de la bancarrota. Per emprendre aquest viatge, ja tenim bitllet.

En Sagasta ha declarat que l' actitud que corresponia al partit fusionista es l' espectant.

Es a dir: mirarán lo que 'ls altres menjan, y pegarán continuas enumadas.

Com que des que 'ls varen treure están ab un pam de nás, los hi vé perfectament l' actitud d' anà olorant.

Una frase célebre:

«Si en Romero Robledo s' enten ab en Cánovas, jo creixeré a lo menos un pam y mitj: la mida que precisament me falta per ser un home de talla.»

Tort y Martorell.

Lo nou arcalde de real ordre que 'l govern ha colocat al frente de l' Ajuntament de Reus y que fins ara ha sigut objecte de las xiuladas de tota la població 's diu Prius.

Un apellido encaixat dintre de aquell atortisme llatí: «Quos Deus vult perdere prius dementat»

Que literalment traduït vol dir:—«Aquells a qui Déu condemna a la perdició, de primer los fa perdre 'l senderi.»

Crech que 'ls conservadors ganxets ja 'l tenen ben perdut.

La neutralitat d' Espanya, en la expectativa de un conflicte europeu, s' imposa ab tota evidencia.

Espanya, desde qu' existeix, may ha sigut atortunada en aquesta classe de compromisos.

Si s' embolica ab la triple aliansa, prestantse a ser la quarta en la partida de tressillo, codillo segur.

Si s' embolicava ab l' aliansa doble, prestantse a ser la tercera en la barrotada, no s' escapava de un capot.

L' únich joch que li pot ser permés, y en lo qual no correria cap perill, es lo solitari.

¿Quí sab!

Potser lo Mónstruo té tant empenyo en entendres ab en Romero, perque aquest li ha ofert a n' en Bosch com a ministre.

Déu haver sentit parlar de que per evitar las inundacions devastadoras s' exigeix la repoblació dels boscos. Y per primera providencia planta un Bosch al mini-teri.

Tot inútil. A pesar de aquest bosch, no s' escaparà del gran xubasco.

Una anécdota pintoresca.

Los periodichs de Inglaterra feya temps que s' ocupavan de l' estat de salut de mister Gladstone, sense deixar passar un sol dia que no parlessen de aixó.

Un amich de mister Gladstone, anà a visitar-lo en aquest entremitj y li preguntà:

—¿Cóm vos trobéu?

—Esperéu un instant—respongué 'l famós home d' Estat—deixeume llegir lo que diu la premsa sobre aquest punt, y desseguida 'us contestaré.

L' emperador de Alemania ha ordenat la creació de una banda de 40 trompeters, al obj-cte de que 'l saludin, cada vegada que 's presenti davant del poble.

Crech que 'l Mónstruo espanyol no voldrà ser menos que l' emperador alemany.

Y a tal objecte no dupto que perque 'l saludin, s' apressurarà a crear una banda de 40 pitos.

Lo marqués de Serraulo está predestinat a rebre grans xiuladas.

Després de las de Pamplona, las d' Estella.

D' Estella tingué de sortirne a escape y mitj amagat.

Res: que ab una mica més la visita a Estella li costa la estella.

L' horóscopo de Boulanger y de la seva amant:

Boulanger va néixer en 1837. Sumém los números: 4+8+3+7=19.—Ha mort en 1894. Fem la mateixa operació: 4+8+9+4=19.

Madame Bonnemain va néixer en 1855. Sumém: 4+8+5+5=19.—Ha mort en 1894. Repetim la suma: 4+8+9+4=19.

No deixa de ser xocant aquesta coincidencia.

S' han fet experiencias ab lo fusell Mauser que 'ns van regalar los alemanys, y 'ls resultats han sigut deplorables a tot serho.

¿Qué podem esperar de Alemania? Dos cosas:

Alcohols envenenats, y fusells falsificats.

A LO INSERTAT EN LO PENÚLTIM NUMERO.

1. XARADA.—Es gle-si-a.
2. ANAGRAMA.—Gayá-Ayga.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Oro, plata, cobre y nada.
4. INTRINGULIS.—Socas.
5. GEROGLÍFICH.—Cincents céntims fan cinch pesetas.

Han endevinat totas las soluciones los ciudatáns Maurici, Dr. P. V. y Un figuerench; n' han endevinadas 4, Cintet Barrera y Cargol y Un Micodemus: 3, Plesini Perque sí; 2, M. Trillas y Dr Mostassa, y 1 no més, P. del C. y Un Ximú.

XARADA.

Prima-inversa es un objecte que serveix per posar blat, ordi, arrós y altres mil cosas que no cal anomenar. Es la segona beguda que a tothom sol agradar; la ters-inversa es moneda, y haig de dirte per final que l' Tot es un gran polítich: ¿qu' t sembla? ¿la trobarás?

J. USON.

ANAGRAMA.

Tornant de una tot en Tot se fica al llit desseguida perque tenia embutida la panxa 'l mateix que un bot.

CONDE DE MANGANERO.

TRENCA-CLOSCAS.

BARCELONÍ.

Formar ab aquestas llettras lo nom de un poble del antich regne de Valencia.

J. ISUG NOMIRA.

CONVERSA.

- ¿Abónt es lo teu germá, Paco?
- Lo no-tre oncle ha vingut a buscarlo per anar al café.
- ¿Sabs a quin café van?
- Sí: al que acabém de anomenar tots dos.

RAFAEL ALONSO.

GEROGLÍFICH.

SO SO SO

O O O

suelos LOS suelos

J. CASADRY. L. MULLERAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadáns M. Conda de la Claca, Mr. Eugón, H. Homar, S. Fabregas Ca-anovas, R. Pons y V. J. C. Ventura, William Hayness, P. Valdome, Pepel de Tiana, Roca, J. Trillas, L. Costa, Ran ón Pelat, Josepet Comadreja, Joan Nogués, Manonás y Artur Tridonani:—Lo our 'ns estan aquesta semana no la per ca-a.

Ciudadáns Antonet del Corral, Gaspar Homar, Pau Llamparóns, Pep Llissera, C. H. Hant maigre Agripina, Pauhet de la Cinta, y N. P. J.:—Publicarémos alguna cosa de lo que 'ns e vian.

Ciudad M. Guberna: La poesia es bastant regular: a pesar de tot la frase del estubilo no té prou importancia para servir de estubillo.—Candor Salome: Algun gargot pot anar: lo demés es flux.—F. Candi: Va molt bé.—J. B. y B.: No hi trobém la punta en la titulada 'casua ita': las demés van bé.—Ll. Salvador: Aceptats Lo que 'ns demana ho farém present al editor.—J. Oromi Arús: L' article serio no 'n es, y com humoristich, n' es poch.—Ll. Milla: Va bé.—Bufa trinas. Idem Pero esc li: no podria cambiarse 'l pseudonim?—F. Figueras R.: Molt bé.—Anton Ralla: Enterats.—J. Gual: No té prou importancia para la majoria dels lectors del nostre periódich.—Patriu Faraon y R. Enterats.—Japet de l' Orga: Va bé.—B. Pacu Mir: Aprofitarem alguna cosa: per més que lo que resulta acceptable ja ho haviam rebut.—X. Alemany y Follet: Mil gracias per l' envie: inútil dirli que va bé.—Da mau de Roda: Esta molt mal versificat.—Joan Mal'ol: Tot passa es l' única passadora. Las demés no fian.—Amadeo: En la que 'ns envia avuy no hi trobém lo comp. e. J. Abril Virgili: Va bé y la public: rém: la dedicada a Sabadell, la trobém molt petita per lo qu' es aquell població.—J. Cas-novas Ventura: La poesia té alguns rasgos: pero té també molts ripis.—Frá J. Vegis: Los acudits son massa diluïts.—M. Gardo Ferrer: Veurem de aprofitarlos.—A. Camps Cortisa: Aprofitarem alguna Bocanalla.—M. Badia: Va bé.—Colina: Las aprofitarem.—M. Ruisec: Molt bé. Sera complascut.—Mari Gio: Tindrem present lo seu recort. Lo nou article va bé. A Rossell: Lo final de la poesia es flux.—P. F. (Culera): L' assumpto no val la pena.—Mayet: Aceptém una bona part de lo que 'ns remet.

LOPEZ Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Un tip de menjar y un trago del que 'ns ve del extranger, quatre pipadas á un puro, y un pot dir que ja está llest.